

THANAS
QERAMA

BIBLIOTEKA
E
SHTETIT
GJIROKASTËR

81H-93-31
245

**NJË JAVË
NË VITIN
2044**

Roman fantastiko - shkencor

8.11-31

2 45

BIBLIOTEKA E PIONIERIT

THANAS QERAMA

**NJË JAVË
NË VITIN
2044**

Roman fantastiko-shkencor

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

E DIEL 3 KORRIK 2044

Admiri iu afrua bibliotekës dhe nisi të vështronte me vëmendje titujt e librave. Zgjati dorën dhe mori njërin prej tyre. Sa herë e kishte lexuar! I pëlqente mjaft. Nga ai libër kishte mësuar aq shumë për qëndresën e shqiptarëve kundër armiqve.

Ishte harruar i tëri pas rreshtave, kur dëgjoji një tingull të mprehtë për të dytën herë. Admiri u përmend. U ngrit me shpejtësi dhe shtypi butonin e aparatit televiziv shtëpiak. Ky kishte pak

kohë që ishte shpikur dhe shumë familje e përdornin në apartamentet e tyre. Sapo dëgjohej tingulli i ziles së derës së jashtme, ai që ishte brenda. Shtypte një buton dhe në një ekran televiziv shfaqej fytyra e atij që i binte ziles. Në ekran u dukën fytyrat e nënës, të babait dhe të motrës. I bëri përshtypje fytyra e motrës. Dukej e mër-zitur.

— Akoma në gjumë ishe? — e pyeti nëna.

— Jo, po lexoja. Po ti, Ina, ç'ke? — iu drejtua së motrës.

Ajo dukej gati më të qarë. Adi pa nga prindërit. Ata vunë buzën në gaz dhe u futën në korridor.

— Fol, pra, pse je e mër-zitur? — Adi iu afrua më pranë motrës dhe i përkëdheli lehtë flokët.

Ina sapo i kishte mbushur 10 vjetët. Vinte pak e hollë dhe e gjatë, me leshra të verdha, shumë të verdha.

Ajo e pa njëherë e pastaj foli shumë shpejt:

— Pse të mos jesh i gëzuar ti? Je gjithmonë me fat. Vetëm unë duhet të kaloj gjithë verën në Tiranë.

— Ti nuk ke një javë që u ktheve nga kampi i pushimit të pionierëve në Valbonë, — tha duke qeshur Adi.

— E, e, po nuk kam qenë në bregdet ama! — u ankua ajo.

— E kush ka qenë në bregdet?

— Nuk ka qenë, por do të shkojë!

— Kush kështu? — Adit i rrahu zemra fort.

Ndoshta ishte fjala për të. Do t'i pëlqente mjaft. Vitin e kaluar kishte qenë në një kamp malor, por ai asgjë nuk mund të krahasonte me detin. — Mos e ke fjalën për mua? — pyeti tani me këmbëngulje.

— U vendos, — tha me nxitim Ina, ngaqë nuk mund ta mbante të mbyllur mërzinë e saj. — Ti dhe Gjergji do të shkoni një javë me pushime në Durrës. Do t'ju marrë babai me vete.

— Ashtu! — thirri Adi dhe, pasi e kapi të motrën nga dora, u fut bashkë me të brenda.

Në korridor gati u përplasën me nënën.

— Na fal, nënë, por ne...

— Unë, thuaj, — ndërhyri Ina.

— E pra, unë jam shumë i gëzuar që do të shkoj me pushime në Durrës. Të falem nderit shumë. — Ai e puthi nënën fort në faqe.

— Vetëm unë duhet ta duroj vapën e Tiranës këtu, — pëshpëriti Ina dhe u fut në dhomë.

Agroni, ulur në divan, po ndiqte një emision televiziv dhe, tek dëgjonte fëmijët e tij, qeshte me vete.

— Ina, — tha ai, — harrova të të them se gjatë gushtit do të jem me punë në Himarë. Mund të vish bashkë me mua të takosh edhe tezen.

— Oh, baba, sa po më gëzon! Po mamaja nuk do të vijë?

— Sigurisht edhe mamaja, në qoftë se nuk ke ndonjë kundërshtim, — ia ktheu ai duke qeshur.

— Po, po, patjetër, edhe mamaja, po Adi?

— Jo, Adi do të rrijë në shtëpi. Apo ta marrim!

— E marrim, e marrim! — thirri ajo dhe iu drejtua vëllait: — Adi, e sheh?

— Falemnderit, motër, por...

— Por tani duhet të përgatiteni të dy për gjumë, — tha nëna. — Pásdite do të shkojmë te liqeni artificial.

Të dy fëmijët shkuan në dhomën e tyre për të pushuar në orët e vapës.

*

* *

Iliri u mbështet në karrige dhe pa orën e dorës. «Tani Ana duhet të jetë zgjuar nga gjumi i pasdites», — mendoi ai dhe formoi numrin në videofon. Në ekran u duk fytyra e një vajze të re.

— U zgjove më në fund? — e pyeti Iliri.

— Pse më në fund? Kam fjetur vetëm një orë! — tha ajo si e çuditur.

— Kurse unë nuk kam fjetur fare, — ia ktheu Iliri.

Ana qeshi. Iu kujtua zakoni i Ilirit për ta kaluar pasditen duke lexuar. Ai nuk donte të flinte, sepse, siç thoshte vetë, nuk e zinte gjumi natën.

— Lexove? — e pyeti Ana.

— Po, ç'do të bëjmë tani?

— Sonte e ke radhën ti të zgjedhësh, — tha Ana.

— Atëherë më prit, do të shkojmë në pistën e Currilave.

Iliri mbylli videofonin dhe u ngrit. Shtëpia e Anës nuk ndodhej larg zyrës së tij.

Me Anën, Iliri ishte fejuar para një viti. Iliri u gëzua kur mori vesh se e kishin emëruar me detyrë në qytetin e Durrësit, sapo kishte përfunduar me sukses shkollën e lartë të Ministrisë së Punëve të Brendshme. Por a do të mësohej vallë me këtë qytet bregdetar ai që ishte mësuar në atë qytet malor, pranë atij lumi të mrekullueshëm, me një emër të bukur, Valbona?

Këto shqetësime i pati vetëm ditët e para, sepse më vonë atij i dukej sikur kishte jetuar tërë jetën në Durrës, sikur që në fëmijëri ishte larë çdo verë në plazhin e bukur të Currilave. Iliri, në qytetin e tij të lindjes, dallohej si notar i zoti, por në Currila sikur gjeti mundësinë të shfaqej plotësisht. Apo nuk notonte edhe Ana mjaft mirë! Të dy së bashku, në ditët e pushimit, vishnin akualangët dhe kalonin orë të tëra nën det, duke u futur nëpër labirintet e shumta e të errëta të shkëmbinjve të Currilave.

Duke kujtuar gjithë këto, Iliri u gjend para shtëpisë së Anës dhe pas pak ndjeu nëpër shka llë hapat e saj.

U drejtuan nga stacioni i urbanit, për të shkuar në Currila.

«Është vend i qetë dhe i bukur», — thoshte shpesh Iliri. Edhe Anës i pëlqente.

Ata qëndruan në trotuar dhe pritën duke biseduar e duke qeshur me njëri-tjetrin. Njerëzit filluan të grumbulloheshin. Tani duhej të vinte edhe urbanin. Pas pak ai u duk në fund të rrugës së gjerë. Iliri kapi Anën për dore dhe iu afrua edhe më stacionit. Pikërisht në atë çast dëgjoji pas krahëve emrin e tij. Ktheu kokën dhe pa pas vetes një djalë të ri, rreth 20 vjeç.

— Ç'ka ndodhur, Genci? — pyeti me nxitim Iliri.

Genci, si i zënë në faj, i buzëqeshi me druajtje Anës dhe i tha:

— Ana, më fal, po do ta shkëput pak Ilirin.

Ajo në fillim u vrenjt, por vetëm për një kohë fare të shkurtër, sa të dy djemtë nuk e vunë re, pastaj i zgjati dorën Gencit dhe i tha:

— Si jo, po pres këtu, — dhe me bisht të syrit pa urbanin që u nis. Genci e tërhoqi pak më tej Ilirin dhe nisën të bisedonin.

— Ka ardhur një radiogram nga Tirana. Shefi po të pret në zyrë. Do të jetë ndonjë çështje shumë urgjente.

— Po çfarë? Nuk tha gjë shefi? — pyeti i interesuar Iliri.

— Dëgjova vetëm se bëhej fjalë për sondën detare «SD-1».

— Ashtu? Prit pak sa të ndahem me Anën.

Sapo u kthye, sytë i zunë Anën, e cila kish-te vënë buzën në gaz. E kishte kuptuar se plani për të kaluar mbrëmjen në Currila do të lihej për njëherë tjetër.

Edhe Iliri qeshi. Ata të dy e kuptonin mirë njëri-tjetrin.

— Shko, — tha Ana, — unë po shëtit një copë herë e po kthehem në shtëpi.

Iliri i shtrëngoi dorën dhe u largua. Genci e përshëndeti prej së largu të fejuarën e shokut. Ata të dy hipën në një veturë dhe u nisën me shpejtësi.

Shefi po e priste. Sapo hyri Iliri brenda, ai i zgjati një copë letër, ku ishte shkruar: «Në fund të javës do të inaugurohet sonda speciale për nxjerrjen e naftës nga deti. Sipas një informate të sigurt, për këtë sondë speciale po interesohehet edhe zbulimi i një shteti imperialist. Ngarkoheni me sigurimin e sondës. Merrni masa të menjëhershme. Me këtë detyrë të ngarkohet Ilir Meta; të lirohet nga të gjitha detyrat e tjera».

Iliri u ul. Pas pak, pasi e lexoi edhe një herë, ngriti sytë drejt shefit. Edhe ai po e shihte.

— Si thua? — pyeti shefi.

— Ne jemi të gatshëm, — iu përgjigj Iliri, — nesër do t'ju raportoj për masat e para.

— Mirë, — tha shefi dhe i zgjati dorën.

Iliri, pasi doli, u mbyll në zyrë së bashku me Arbenin dhe Besnikun. Të dy këta shokë ishin caktuar të punonin me të. Vetëm ndaj të gdhirë u kujtuan se duhej të flinin. Të tre ishin të lodhur.

*

* * *

Vonë në mbrëmje, pasi u kthye nga shëtitja në liqenin artificial të Tiranës, Adi kërkoi në videofon shtëpinë e Gjergjit.

— Po ku humbe? — iu shkreh Adi. — Të kam kërkuar disa herë.

— Mirëmbrema, Adi. Kam shëtitur disa dyqane. Nuk isha fare i përgatitur për këtë udhëtim në plazh.

— Se mos do të rrimë me muaj atje! Mos u ngarko me shumë plaçka. Si thua, a marrim edhe aktualanget?

— Patjetër, do të zhytemi në Currila. Është shumë bukur.

— Do të shkojmë me trenin që niset në ora 7.00, — tha Adi.

— Po xhaxhi Agroni?

— Bashkë do të shkojmë.

— Natën e mirë dhe mirupafshim.

— Natën e mirë. — Adi mbylli videofonin dhe u ul pranë të atit. Sinjali i videofonit u dëgjua përsëri. Adi shtypi butonin. Nga rrjeti interurban kërkonin inxhinier Agronin.

— Baba, të kërkojnë!

Agroni u ngrit.

— Urdhëroni, ju dëgjon Agron Kovaçi.

Në ekran u duk një burrë mbi të pesëdhjetat. Në fytyrë ishte ca i vrenjtur.

— Mirëmbrema, Agron. Si kaloi e diela?

— Fare mirë, — u përgjigj Agroni, — por ç'ka ndodhur, shoku drejtor?

— Asgjë, asgjë, veçse duhet të nisesh sa më parë.

— Ka ndodhur gjë në sondë? — u shqetësua Agroni.